

מרגש: הגב' רחל הבר תח'י אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחיו ארכוי המשען

[28]

אבעבועות וצלקת

"מואוד מואוד גירד לו אוז", הפליגה לאותם ימים רחוקים, "ואני זוכרת איך התהנו אלו שלא גירד כדי שלא תריה לו צלקת. שמנוע לו את התרפיה הלבנה הנוראה שהייתה נפוצה באותו ימים אך עדין גירד לו מואוד. ברוב הפעמים הוא אכן הצליח להתחזק אבל היה פעם אחת שלא... כמו הצעדרנו אז, כשהנורה צולכת. גם היום, אם מתבוננו תוכל לראותה

אותה בקצתה המצח'.

צלקת! כמה נפלא!!

בכט אחת הסתדר הבוגן ובא על מקומו. "תבדוק בקצתה המצח' אם יש לך צלקת קתנה", ביקשתי מבעל'. הוא בדק, יש. הוא יכול לחזור הביתה. אמנם אל מאחוריו דלת סגורה. אמנם תוך שמירה על ריחוק והקפדה. אבל בכית. "אין לך דבר שאין לו מקום" [פרק אבות]. "כלך דבר בעולם יש יoud, גם לצלקת!" התרגנסנו כשהתבוננו בחסד המchioד. אלמלא הצלקת לא לנוינו לוחמים סיון, איתיה השותה בכית כבר אינה מהווה סכנה.

אנשים אמיצים באמצעות בדור

יודעת שאחד חוליה ושניה בריאה", חיכה כשמחקקה את הלוות. "המורה, השם של הבריאה הוא השם של אימה של אורית שתורמת עכשו כליה בבית החולדים הדסה".

אין צורך להיות מורה לחשבון כדי להסביר 1+1.

אם לא של אורית מכיתה ו' תורמת כליה לסבא של אתי מכיתה ד'.

ויש עוד פרט קטן, שהוא של התורמת הוא אשירה, שם בעלה הוא מנחם והוא מתגוררים ביבשוב 'פני קדם'. מי שזכרת את השם שהופיע במסגרת זאת לפני שבועיים אינה צריכה להיות מורה לחשבון כדי לעשות שוב 1+1 ולהבין שאשרה היא רעייתו של מנחם ושניהם מיישמים את מה שנכתב בספר התורה (שנתרם לזכותם ושותן בארון הקודש שביבשוב) "ואהבת... כמו".

לקו במחלה והיתה כמעט בטוחה שם הוא היה בין החולדים, אבל בעניינים מובן שאפשר לסמן על כמעט. רופא הילדים? איןנו.

תיעוד מחלות? אנחנו מדברות על תקופה של לפני למעלה מחמשים שנה, שום מחשב לא קלט לתוכו אז את הנתונים והתיעוד. והכרטסת, זו הישנה המתויקת לפי סדר האב', כבר נגרשה ואינה. עשרות שנים חלפו מאז.

או מה עושים עכשו? להישאר בבית ההורים זו אופציה של דיבעד. לחזור הביתה? גם זה לא לתחילה, להישאר ברחוב?? נו באמת...

מה כן? ממשיכים לבבר.

שיחת טלפון לאחת האחות לא העלה בחכמה דבר.

לאחות השניה, זו הגולה? כן, היא זוכרת בזודאות. הוא היה חוליה.

באותו בוקר, כאשר נכנסה המורה לכיתה, ניגשה אליה אחת התלמידות וביקשה לרשום שני שמות לחפילה עלلوح הכיתה. המורה נענתה בחפש לב' כMOVN, וביקשה לדעת מיהם החולדים. "האחד חוליה והשנייה בריאה", ענתה התלמידה את התשובה המפתיעה והסבירה: "האחד החולה והוא סבי שעומד לעבור בעוד שעתיים השתתף כליה בבית החולדים 'הDSA' והשנייה היא התורמת שלו, אישת בריאות לחלוון שבכל זאת רוצה לעבור ניתוח כדי לקיים מצוות חסד בגופה".

השמות נרשמו כMOVN והتلמידות הזכירותו אוטם בתפילה "רפאנו".

לאחר השיעור עברה המורה למד שיעור בכיתה אחרת. שוב קיבלו את פניה שני שמות על הלוות. אוטם שמות. " ממש קודם כתבתי את שני השמות בכיתה ד', ואני כבר

החודש הראשים לאחר ההשתלה "אני לא מאכינה!" הסתכלתי על הקטנה שלי במבט המום. זה לא יכול להיות. לא. מהרגל שלה חיך אליו פצע ארכומי. על הגב היו עוד שניים, וגם בסנטר ובירד. אבעבועות רוח רוח?! (משהי זוכרת את המחלת הזאת? כמה טוב שיש היום חיסון!)

*
אבעבועות רוח היא אחת מאובייו של כל מושתל. נגייפי המחלה אינם מדברים דרך מזון או דרך רוק, הם אפילו לא צריכים ליטוף מאב לבת כדי עברו דרכו, הם עם עוברים באוויר ומתקפים את המערכת החיסונית לפועלה בצוורה שמסכנת ממש את הכליה המושתלת. מסכנות באופןם כמעudit וداعי.

אם לבת שליל יש את המחלת הזאת... "בקשה אל תבוא הביתה", צלצלי לבעל' בהולה, מספרת לו על המצב וombekashת מהמותי לפנות לו חדר עד שיתבהרו העניינים.

שרשות הטלפונים נכנסה מיד לפעילות. ראשית כל שיחה לנפרולוג המטפל. דיברנו קצרות והגענו למסקנה שם בעלי היה חוליה ולהיות מאחוריו דלת סגורה בלי מגע ובלאי להתקרבليلדה החולה, אך אם לא היה חוליה אסור לו להתקרב הביתה עד שכל הפצעים ייעלמו (מה שיכל לארוך אף שבועות ארכוייםCIDOU!).

עכשו עליינו להיות היסטוריונים (ולא היסטוריים) ולברור האם בעלי היה חוליה באבעבועות כילדי.

פנקש החיסונים? איןנו. גם אם היה אין בו תיעוד למחלה.

זכירון? אין זה אחראי לסמן עליו בדברים שכאלו. חמומי שתהיה זוכה שחלק מן הילדים

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפונה לנברת הביר בבקשתה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה זיל. היה הדברים לזכיו הרבים ולעילו נשפטו של אברהם ישעה בן רב צבי